

ha most mesélne az öngyilkossági kísérleteiről,
nem mondanám „milyen jó, hogy van időd depressziósnak lenni”,
hogy most nem mondanám,
hogy „hányok a traumavadász emberektől”.

Azt akarom, hogy tudja, hogy nem igaz, hogy nem érzek semmit,
tudja meg, hogy az egész csak dac, mert sokszor dühös
és gyenge vagyok,
de ha nem érzem veszélyben magam,
pontosan tudom, hogy nem verseny,
kire hány bántás kapaszkodik, nem verseny, hogy
hány bántás kísért.

Azt akarom, hogy tudja meg, végig tudtam a nevét,
mégsem cinizmusból szólítottam patrícianak,
egyszerűen csak egyszerűbb kegyetlen lenni azzal, aki nem létezik.

Elmesélném most nempatrícianak,
hogy ha veszélyben érzem magam,
csak azért gyűlölöm azokat, akik mernek gyengék lenni,
mert nincs bátorságom gyűlölni azt, aki bántani akar.

Ha most beszélnék nempatríciával, lefordítanám neki,
elmagyaráznám, hogy valójában
a „rosszul van a gombától? Jaj, de aranyos” azt jelenti, hogy
„nem emlékszem, hogy jöttem ki onnan, hazáig futottam,
nagyon nehéz most egyedül lenni”,
a „milyen jó, hogy van időd depressziósnak lenni”
azt jelenti, hogy
„már mindenki elment, ketten maradtunk, nem mertem nemet
mondani, csak mosolyogtam”,
a „hányok a traumavadász emberektől”
azt jelenti, hogy
„a hajamtól fogott meg, már késő volt leállítani, az én hibám,
gyűlölöm magam”.